2

Kate vstúpila do budovy, vyšla po úzkom drevenom schodisku a cez zasklené dvere s nápisom „Francisco & Foxová“ vošla na recepciu s rovnakým pocitom vzrušenia ako kedysi. Živo si spomínala, ako si vtedy sadla na tú istú ošúchanú koženú pohovku, a bola si istá, že ju privítala tá istá asistentka ako teraz. Známe prostredie trochu zmiernilo jej nervozitu. Bude Charlie Francisco vernou kópiou svojho otca? Vyrúti sa z kancelárie a vyštekne jej meno, aj keď bude stáť len na krok od neho?

Sedela na recepcii a náhle zdvihla zrak, keď asistentke zazvonil telefón a prísny ženský hlas sa dožadoval kávy. V Kate sa ozvala stará úzkosť. Očami zablúdila k dverám, na ktorých stálo veľkými písmenami „Fiona Foxová“. Jojova dlhoročná obchodná partnerka bola ešte stále v hre a podľa toho, čo Kate počula, bola rovnako ostrá ako pred dvadsiatimi rokmi. Keď bola Kate mladá, Jojo a Fiona boli pre ňu ako desiví rodičia. Vždy, keď sa ocitla v náročnej situácii, položila si otázku, čo by asi urobila Fiona Foxová. V tejto chvíli si však želala jediné, aby Fiona Foxová nevyšla z kancelárie a nezbadala ju, keďže sa zo všetkých síl usilovala zachovať si poslednú štipku dôstojnosti.

Mala šťastie, lebo Charlie ju nenechal dlho čakať, za čo mu bola vďačná. Samozrejme, pred stretnutím si ho vyhľadala na internete a našla jeho firemnú fotografiu, ale aj tak ju zaskočilo, že bol úplný protiklad svojho otca. Jojo pripomínal teriéra, bol

veľká osobnosť v malom tele, hoci vďaka honosným obedom sa mu košeľa na bruchu napínala na prasknutie. Kate bola v tej istej miestnosti, s tou istou asistentkou, ale Francisco bol úplne iný. Bol vysoký a nemal veľký pupok. Pristúpil k nej a vystrel ruku so žiarivým úsmevom, ktorým by zapadol skôr do kalifornského baru ako do londýnskej kancelárie.

„Kate?" oslovil ju.

Na rozdiel od otca nemal štekavý hlas a biela košeľa sa mu napínala na objemnom bicepse, nie na bruchu. Pripomínal skôr vlka ako teriéra a vykoľajil ju viac ako dieťa, čo jej ovracalo sako.

Vyskočila z pohovky, podala mu ruku, pričom dúfala, že nemá spotenú dlaň. Ak aj mala, nedal to najavo, len nepatrne kývol hlavou s profesionálnym výrazom na tvári. Premeriaval ju zvedavým pohľadom, akoby z jej neupraveného vzhľadu ihneď usúdil, že sa nehodí na rolu, ktorú jej chcel ponúknuť. V očiach mu zachytila dokonca náznak sklamania.

„Prepáčte, že meškám," ozvala sa. Zaváhala, či to má rozviesť, lebo detské vývratky nie sú najlepšia téma na začiatok pohovoru. Navyše, ešte viac ju znervóznilo, ako rýchlo si o nej urobil zjavne nesprávny obraz.

„Nech sa páči," pozval ju do kancelárie a zatvoril dvere.

V miestnosti stál ten istý drevený stôl a kancelárske kreslo. Zacítila však inú vôňu. Kedysi sa v kancelári vznášal pach cigár a potu. Teraz cítila jemnú kolínsku, čerstvú kávu a sviežosť, akoby práve vyšiel zo sprchy po rannom behu.

„Váš otec vravieval, že z toho kresla kormidluje obrovskú loď," prehodila a v myšlienkach zablúdila do spomienok.

„Povedal vám aj to, že vás ochráni pred ľadovcami?" spýtal sa Charlie a ukázal na stoličku na náprotivnej strane stola.

Kate sa dramaticky chytila za srdce. „Naznačujete, že to nehovorieval len mne?"

Charlie potľapkal po operadle kresla a sadol si. „Z tohto kresla velil celej flotile."

„Ako Napoleon," dodala Kate.

Očami zablúdil k otcovmu portrétu. „To prirovnanie by ho určite pobavilo."

„Nuž, zvyčajne mal pravdu," poznamenala Kate. „V mojom prípade určite áno. Ako som napísala v liste, keď som bola za kormidlom ja, narazila som na plytčinu."

Charlie pri tých slovách ani okom nemihol. Jej úprimnosť a snaha zľahčiť situáciu ho evidentne nevyviedli z miery.

„Mali ste náročné obdobie."

Kate sa úprimne zasmiala. „Tak trochu." Odkašľala si a pripomenula, že tam nie je preto, aby sa utápala v spomienkach na staré časy. „V e-maile ste spomínali nejakú rolu, na ktorú by som sa hodila."

Možno to bola len hra svetla, ale zazdalo sa jej, že v jeho tmavých, prísnych očiach sa čosi mihlo. Oľutoval, že ju pozval, a uvažuje, či jej má vôbec hovoriť o tej práci? Sklopil zrak a zahľadel sa na stôl. Kate urobila to isté a očami spočinula na doskách, na ktorých sa vynímala jej fotografia spred dvadsiatich rokov a poznámka napísaná jasnofialovým atramentom, takým typickým pre Joja. Charlie naň rýchlo hodil objemný fascikel.

„Táto kniha potrebuje autora," povedal a opálenou rukou potľapkal po čistom bielom obale.

„Veď ho má, nie?" namietla Kate zmätene.

Z jeho výrazu nedokázala nič vyčítať. „Má, ale tá osoba nechce, aby jej meno svietilo na obálke."

„Je na tom niečo zlé?"

„Práve naopak," Charlie pokrútil hlavou. „Ide o krásny ľúbostný príbeh."

Kate sa z toho nevedela vysomáriť. „Prepáčte, ale nerozumiem, o čom hovoríte," pokrčila plecami.

Bubnoval prstami po fascikli, akoby ju nabádal, nech sa trochu zamyslí. „Je dielom uznávaného autora, ibaže nezapadá do jeho repertoáru. Odchýlil sa od obvyklého žánru a nechce, aby vyšla pod jeho menom."

„Tak prečo ju nevydá pod pseudonymom?"

Charlie starostlivo volil slová. „Je to trochu zložitejšie. Neželá si, aby ho akýmkoľvek spôsobom spájali s touto knihou. Nechce riskovať, že pseudonym si jedného dňa niekto spojí s ním."

„Takže na obálke by bolo moje meno a moja fotografia?"

Prikývol a sledoval, ako zareaguje.

„Čo by z toho pre mňa vyplývalo?" spýtala sa a uvažovala, či by do toho išla. „Okrem toho, že by som potrebovala novú fotografiu."

„To určite, takú, na ktorej nie ste pubertiačka," odvetil s náznakom sarkazmu.

„Mala som vtedy devätnásť a bola som hlúpa," odsekla podráždene. „Teraz mám tridsaťdeväť a podľa všetkého som stále hlúpa," dodala.

V očiach sa mu zablysklo porozumenie. Otvoril ústa, že niečo povie, no rozmyslel si to. Vzal do rúk rukopis a než znovu prehovoril, nasadil profesionálny výraz.

„Bude uvedená ako debut, takže sa nemusíte obávať osobných rozhovorov. Vaša fotografia bude na sociálnych sieťach, absolvujete nejaké online rozhovory, podcasty a podobne. Nič náročné. Samozrejme, vydavateľ vám poskytne všetky potrebné informácie. Ale potrpíme si na dochvíľnosť," dodal po krátkej odmlke.

„Tak pardon!" ohradila sa Kate. „Keď to musíte vedieť, vonku pred budovou ma ovracalo dieťa."

Charlie prižmúril oči, akoby jej neveril.

Kate si stiahla z vlasov kravatu, ktorou ich mala zviazané do chvosta. Pri zápachu vývratkov znechutene pokrčila nosom.

„Dal mi ju jeden muž, aby som si vypla vlasy. Tie sú dôkazom, že hovorím pravdu."

Charlie si vzdychol a podal jej gumičku z pohárika na stole.

Kate potlačila nutkanie streliť ju doňho ako vzdorovitá pubertiačka a znovu si vlasy stiahla do chvosta. Keby tak zúfalo nepotrebovala prácu, vstala by a teatrálne by odišla. No vystrela plecia a zachovala sa ako dospelá žena.

„Budem vystupovať pod svojím menom?"

Charlie chvíľu uvažoval. „Pokladáte to za problém?"

Nervózne si hrýzla peru a premýšľala. „Ak to mám vnímať ako hereckú rolu, bude pre mňa jednoduchšie nepoužívať svoje meno."

Celkom sa jej pozdávala predstava vybudovať svoje nové ja od základov.

„Môžem vedieť, kto je autorom toho diela?"

„Nie. Bude to tak lepšie, aspoň nebudete musieť uchovávať tajomstvo."

Založila si ruky na hrudi a zadívala sa naňho.

„Ste to vy?"

„Ako vám to zišlo na um?" vyvalil oči.

Kate nadvihla obočie. „Pôsobíte na mňa ako muž, ktorý by nechcel, aby niekto vedel, že píše ľúbostné romány."

„Keby som ho napísal, bol by som na seba hrdý," vyhlásil po krátkej odmlke.

„Čo ak budem mať otázky k deju? Mala by som ho poznať odpredu-odzadu, aby som bola pripravená na všetko."

Trochu si povolil viazanku a sťažka preglgol. „Najprv by ste si mohli ten rukopis prečítať," navrhol a posunul fascikel po

stole k nej. „Berte to ako scenár. Prečítajte si ho a uvidíte, či vám prehovoril do duše."

„Vyjadrujete sa ako váš otec," podotkla, lebo aj keď sa Charlie od Joja v mnohom líšil, použil rovnakú frázu.

„Učil som sa od majstra," povedal. „Viem, že je to netypická práca. Určite ste niečo také nečakali. Ak sa rozhodnete prijať ponuku, uisťujem vás, že sa vám štedro odmením."

Pri jeho slovách si pripomenula, že má hlboko do vrecka a nie veľa možností, ako si zarobiť.

„Dáte mi zopár dní na prečítanie rukopisu, než sa rozhodnem?"

„Pravdaže," prikývol a vstal, aby ju vyprevadil. „Koľko budete potrebovať."

Charlie Francisco sa otcovi nepodobal výzorom ani spôsobmi. Jojo sa správal otcovsky, ale nepredvídateľne. Kate bola pri ňom vždy ako na ihlách. Charlie rozhodne nepôsobil na ňu otcovsky a vyvolal v nej úplne iné pocity, než očakávala.

Pred stretnutím sa Kate obávala, že bude jedna z mnohých uchádzačiek o rolu, no keď kráčala k vlakovej stanici s rukopisom v taške, uvedomila si, že Charlie Francisco nemal nikoho iného, kto by sa hodil na úlohu nastrčeného autora.